

Erdoğan Kâhyaoğlu BICIR'IN GÜNLÜĞÜ

ÇAĐDAĐ TÜRK EDEBİYATI
Roman

Resimleyen: Mustafa Deliođlu

6- basım

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Erdoğan Kâhyaoğlu BICIR'IN GÜNLÜĞÜ

Resimleyen: Mustafa Deliođlu

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Gelengül Erkara

1. Basım: 2006

6. Basım: 1000 adet, Mayıs 2021

ISBN 978-975-07-0679-0

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2006

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Anı Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

Erdoğan Kâhyaoğlu

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

KOMUTAN ANTI/
BAŞKA KARINCALAR DİYARI
SUŞA İLE KİKİ/
YERLE GÖK ARASINDA
KRAL OLMAK İSTEYEN DİNOZOR

İlk öykümü 9 yaşında, bir kulağımın neredeyse hiç işitmez hale geldiği bir rahatsızlık sonrasında yazmışım. Kendimle dalga geçen komik bir öyküydü. İlk masallarım da, ilk çocuğuma anlatacak bilinen bir masal kalmayınca öyle ayaküstü uydurduğum masallardı. Sayıları arttı. Bir kısmını kasete kaydetmişiz. Yıllar sonra önüme çıktılar ve *Kral Olmak İsteyen Dinozor* adıyla kitap olarak basıldılar. İlk uzun öykümü de yine evden uzak olduğum bir dönemde, annesi ona okusun diye, küçük oğlum için yazmış ve bölüm bölüm göndermişim. Yıllar sonra üzerinde çalıştım ve *Komutan Anti* adıyla yayınlandı. Bu arada ikisi kızıma, birkaç öykü daha yazdım. *Bıdır'ın Günlüğü* ve *Yerle Gök Arasında* kitap olarak basıldılar.

Kafesteki güzel kuşlara...

Kuşum nerede baba?

O artık aramızda olamayacak tatlım...

Nasıl yani ! Kaçtı mı yoksa?

Hayır canım... Birkaç gün önce sessizliğinden kuşkulanıp yanına gittim... Kafesinde, yerde hareket-siz yatıyordu.

.....

Artık yaşlanmıştı biliyorsun. Kendi yaşam süresi-ni tamamlamış demek ki...

Neden söylemedin bana ?

Böyle şeyleri telefonda söylemeyi sevmiyorum. Seni almaya geldiğimde söylemeye karar vermiştim.

.....

Onu ne yaptın?

Bizim blokun önündeki küçük bahçede, duvar ke-narında bir yer hazırladım ona. Şimdi karla kaplı, gö-remezsın.

Toprağın içine mi koydun?

Evet. Öylesi daha güvenli. Başucuna da, bizim o üzerinde kuru çiçek ve yaprak örülü, saman saplı süsümüzü diktim...

.....

Ağlama canım.... Onu ben de çok özleyeceğim. Hem o şimdi artık dışarıda olduğu için daha mutludur belki. Kimbilir...

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Şaşkın ve aptal gibi. Koşarak yukarıya, babamın çalışma odasına çıktım. Bıcır'ın kafesi oradaydı, ama Bıcır yoktu. Fısıktık'tan korktuğu için babam onu buraya, yanına almıştı. Ayaklarım kurulmuş gibi beni kafesin yanına sürükledi. Hiçbir şey düşünemiyordum. Boş kafes, daha önce hiç görmediğim yabancı bir eşya gibi öylece orada duruyordu. Sonra gerçek, bir ok gibi beynime saplandı. O, Bıcır'ın eviydi ama artık Bıcır yoktu.

Odanın içinde duramadım. Terasa çıktım.

Her yer bembeyazdı. Bizim sitemizde her zaman, her yerden daha çok kar olurdu. Hem çok olur, hem de her yerden sonra erirdi. Aşağıya baktım. Küçük bahçemiz karla kaplıydı. Ve süsümüzü gördüm. Bahçenin bir köşesinde duruyordu...

Hava soğuktu. Üşüdüm. Birden babamın yanımda olduğunu fark ettim. Elini usulca omzuma koydu.

Başımı ona yasladım ve yine ağladım. O hiçbir şey söylemedi. Sadece saçımı okşuyordu.

Neden sonra içeriye girdik. Ve ben, öyle yapmayı düşünmüşüm gibi doğru Bıcır'ın kafesinin yanına gittim. Aldım ve aşağıya, odama indim. Kafesinin artık hep odamda, benim yanımda olmasına karar vermiştim.

Babam, yem kabını ve su kabını boşaltmıştı. Kafes gibi onlar da boştu artık. Oynasın diye kafesine koyduğum küçük silgi kutum da oradaydı. Aldım. Neden aldım, bilmiyorum. Elime aldım ve açtım. Şaşkınlıktan donakalmıştım. Kutunun içi bir sürü küçük kâğıt parçasıyla doluydu! Kutuyu koyduğumda içinde hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyordum. Bir tanesini elime aldım. Üzerinde ne olduğunu anlayamadığım, garip işaretler vardı. Sık yazılmış satırlar gibiydi sanki. Ama hayır, bu bir yazı olamazdı! Heyecanla çekmecedemden büyütecimi çıkarttım...

Evet! İnanılmaz bir şeydi, ama bu bir günlüktü! Bıcır'ın Günlüğü.

Kapımı kilitledim ve kâğıtların başına koştum. Üzerlerinde tarihler vardı! Evet, tarihler! Sıraya soktum. En eski tarih 17 Aralık 1999'du. Kafamı toplamaya çalıştım. Evet! Eski, bahçeli evimizde oturuyorduk o zaman. O kâğıdı büyütecimin altına yerleştirdim ve okumaya başladım.

Sonra ötekini. Sonra ötekini...

17 Aralık 1999

Bugün ilk kez yazmaya başlıyorum. Olan bitenleri, aklıma gelenleri, düşüncelerimi, her şeyi yani. Her şeyi yazacağım. Bu beni heyecanlandırıyor. Hem böylece daha az sıkılırım.

Nasıl başlamalıyım?.. Üşüyorum. Şimdi üşüyorum. Böyle başlamalıyım. Çünkü şimdi durum bu!

Evet, burada üşüyorum. Oysa cam kenarındaki yerim güzeldi. Duvara dayalı kaloriferin sıcaklığı iyi geliyordu bana. Üstelik orası aydınlıktı. Bahçeyi görebiliyordum. Kestane ağacının dallarında dinlenen kuşları da. Şimdi onları göremiyorum. O kadar iyi de duyamıyorum. Neden kafesi kaldırıp buraya koydular?

Her taraf beyaz. Cansız, hareketsiz, renksiz, parıltısız bir göğün altındayım sanki. Mavi yok. Şekilden

şekile gire gire dolanan beyaz, gri, siyah bulutlar yok. Günbatımının kızılı yok. Rüzgâr yok. Güneş yok. Ay yok. Yıldızlar yok. Yükseklerde uçan kuşlar yok. Hiçbir şey yok! Bir tek kendim. Bir tek kendimi görebiliyorum. Önümde sallanan küçük, ince, soğuk yuvarlak bir nesnenin içine hapsolmuş olan kendimi. Ben kendime bakıyorum, kendim de bana...

20 Aralık 1999

Dört ayaklı, uzun kuyruklu, tüylü canavar! Eve geldiğinde ayakta zor durabiliyordu. Küçücüktü. Ne kadar da çabuk büyüdü! Görmeye başladığında ilk beni görmüştü. Duymaya başladığında ilk beni duymuştu. Yürüyüp sıçramaya başladığında da ilk benim üzerime sıçramıştı! Yerimi neden değiştirdiklerini şimdi anlıyorum, ama ben buraya ondan önce gelmiştim! O yokken, ben vardım! O yokken istediğim zaman buradan şuraya da olsa uçabiliyordum. Ya şimdi? Şimdi ulaşabildiği her yer onun. Bana kalan ise sadece onun ulaşamadığı kuru, ışısız, sessiz bir yerde, bir tünek, bir kap su ve iki kap kuru yem! O kadar...

Neredeyse bir eşyaya dönüştüm artık. Eşyaların nasıl tozu alınıyorsa, benim de ara sıra kafesim temizleniyor ve yem kabım dolduruluyor! O kadar!

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Erdoğan Kâhyaoğlu

BICIR'IN GÜNLÜĞÜ

Küçük kuşları hafife almayın
Çünkü bazen çok zeki olabiliyorlar...

Çocukların severek okuduğu usta yazar Erdoğan Kâhyaoğlu'ndan sıcacık bir öykü... *Bicir'in Günlüğü*, kendisine ve içinde yaşadığı ortama, kafesinin içinden karmaşık duygularla bakan bir muhabbet kuşunun öyküsünü anlatıyor. Duygu yüklü, sıcak ve hüzünlü... Evlerimizde sevgiyle konuk ettiğimiz küçük dostlarımızdan biri Bicir. Yazar bu fantastik öyküde, sevgi dolu küçük bir kız ile, şaşırtıcı gözlem ve sorgulamalarıyla alışılmadık bir kimlik sergileyen Bicir'in dünyalarını olanca çıplaklığı ile önümüze koyuyor.